

Ha a fájdalmunk muzsika lenne, a legszebb szimfónia születne!

Ha a bánatunk földrengés lenne, tizenkettes erősségű lenne!

Ha a könnyeinkből patak eredne, özönvízzé lenne.

Egy ÓRIÁS emlékére

Hiszem, hogy akinek tiszteletére összegyűltünk, Csík Bálint lelke most leszáll közénk, és pár pillanatig megpihen mindannyiunk vállán. Egy évtizedekkel ezelőtt hozott döntés értelmében ugyanis földi maradványai nincsenek itt, azt saját akaratából az orvostudomány fejlődésének javára ajánlotta. Létezik-e ennél nemesebb, önzetlenebb, az emberiség számára alázatosabb, döntés? Mindez csak megerősít abban, hogy hivatásos pénzügyőr pompával tisztelegjünk jelleme előtt.

Családjában, munkájában és közösségi tevékenységében ugyanezzel a gondossággal és tisztességgel járt el. NAGY ember, kivételes egyéniség volt ő. Valóságos ÓRIÁS.

1954-2023. A kezdet és a vég. Az Egertől Budapestig tartó úton voltak nehézségek, bonyodalmak, de mindezt kiegyenlítették, felülmúlták az örömök. Elcsépelte szóvirágok helyett emlékezzünk erre olyképpen, hogy sorra vesszük a Csík Bálint személyével kapcsolatos veszteséglistát.

Három édes kis unoka nélkülözi és hiányolja a "tati". Tatit, akivel lehetett jót hancúrozni, bohóckodni, időnként felnőttesen bölcselkedni vagy vásott kölyökként rosszkodni. Amint megjelent, csüngtek rajta, csakis a tati létezett. Az ÓRIÁS. Legkisebb Bálint, Lellus, Bende, a "tati" életének ékkövei.

Bálint és Attila. Édesapátok mellett soha, a legkisebb bántódásokat se esett, számíthatatok megfontolt véleményére, támogatására. S bár a kamaszkor nem volt mentes az erő-felmérő kakaskodástól, soha nem cselekedett ellenetekre, soha nem haragudott rátok. Ott volt nektek, mint királyfiak segítőtje: az ÓRIÁS. Felelősségteljes, családfenntartó férfiakká váltatok óvó szárnyai alatt. Nemrég még segíségekre volt kertészkedésben, házőrzők ellátásában, rendezvények lebonyolításában, lángos-sütésben. Bárhol, bármikor, idejétől és erejétől telve, amikor szükség volt rá. Hiánya megsebzett titeket, de erősek lesztek, mert erre tanított titeket.

Ilona és Zsanett, Bálint menyei! Szeretheti-e jobban az ember a jobb kezét a balnál? Mindkettőre szükség van, és bármelyik hiányában nehezebb az élet. Részei lettetek Bálint életének azzal, hogy társai lettetek, boldoggá tettétek fiait, s ennél csak az volt csodálatosabb, hogy unokákkal ajándékoztátok meg. A jövőben még nagyobb szükség lesz női és anyai érzéseitekre, hogy összetartsátok a tágabb családot. Az ÓRIÁS fizikai jelenléte nélkül is.

A legszebb a párkapcsolati fejezet, hisz tudjuk, minden sikeres férfi mögött ott áll egy erős nő. Ennek az erős nőnek most, gyengeségében kell a legerősebbnek lennie. Csík Bálint katonaviselt férfiként, 1979-ben vette feleségül szerelmét, Reiter Margitot. Akkori szokások szerint fiatalon, szerény egzisztenciával vágtak bele a házasságba. Szorgalmasan, apránként minden szükségességet előteremtettek a megélhetéshez. Fontos pillanat volt Bálint elköteleződése a Vám- és Pénzügyőrséghez, ahol 1983-tól 2000 februárjáig hivatásos pénzügyőrként szolgált. Különböző állomáshelyeken, beosztásokban, helyben és bejáró dolgozóként, nappalos és váltó határszolgálatban becsülettel ellátta munkáját. Szobi szolgálati lakásuk békés családi fészek volt. Házasságuk bizalmon alapuló, példás szövetség. A feleség szemében férje ÓRIÁS, akire fel lehetett nézni férfiként, társként, apaként. Soha nem volt köztük hangoskodás, számonkérés, féltékenység, felelősségre vonás. Hűségük egymáshoz a sírig tart, sőt azon túl is.

Az aktív pénzügyőr évek végeztével, 2000 márciusától Bálint nyugdíjas lett, de a közösségi feladatok azonnal megtalálták. Húsz éven át mindenki megelégedésére megbízható, rendíthetetlen oszlopa lett pénzügyőr nyugdíjas kluboknak, betegsége utolsó pillanatáig. Az itt megjelent kollégák, barátok, ismerősök száma is bizonyítja, mennyire szerettük. Mindannyian tisztelettel adózunk a becsületes, türelmes, mosolygós ÓRIÁS emléke előtt.

Így búcsúztatóm vége felé engedtessek meg némi személyesség: bárki unszolt, hogy vállaljak szerepet a nyugdíjas klubban, határozott nemet mondtam. Kizárólag az ő kérése, szava volt rá fedezet, hogy megadjam magam. Jó volt vele együtt dolgozni. Szertelenségem az ő precizitásával jó párost alkotott. Én szárnyaltam, repkedtem, ő meg mindig lehozott a földre, talpamra állított. Értékítélete olyan megbízható volt, hogy terveimet előzőleg mindig elküldtem neki betekintésre. És az ő szeme – nem véletlen volt utolsó állomáshelye a pénzügyőrségnél az Ellenőrzési Főosztály -, szóval az ő ellenőrző szeme mindig – de mindig - talált benne szálkát – vagy éppen gerendát. Helyrehozta a bakit.

A sokadik ilyen eset után azt találtam mondani: Bálint, a munkakapcsolatunkban én vagyok a kilencvenkilenc százalék, te meg az egy százalék. Helyeselt persze, értette a tréfát, nevettünk. Szállóige lett köztünk ez a 99/1 százalék.

Szeretett Bálint kollégánk, kedves életvidám, örök barátunk, te, szememben is ÓRIÁS! Nem tudom értelmezni, hogy nem vagy többé, hogy hibádzik az az egy százalék! Mert enélkül nincs száz százalék!

Félkarú óriás vagyok nélküled, Bálint. Miket is beszélek: fél kar lettem – ÓRIÁS nélkül.

Szívünkben, emlékeinkben létezel ÓRIÁS. Örökkön örökké!

Lélekharang

Konduljatok fővárosi, s Dunakanyar harangok!
Csík Bálintért velünk együtt zokogjatok!
Ki viselte még az emberi arcot,
Elvesztett egy betegséggel vívott harcot.

Zúgjatok fővárosi, s Dunakanyar templomok
Tornyában lévő összes harangok!
Őrjöngő lármátok visszhangozza szerte,
Hogy ma elköltözött a földről a mennybe.

Vadul üvöltsetek kis, és nagy harangok,
Hitványan szolgáltok, ha csendben maradtok!
Páratlan mivoltát fennen hirdessétek,
Némának maradni mostan bűnös vétek!

Csituljatok fővárosi, s Dunakanyar harangok!
Vándorunk útját meg ne zavarjátok!
Nyelvetek hallgasson, s szelíden ölelve,
Kísérjétek lelkét a jó Isten elébe.

Őrködjétek, fővárosi, s Dunakanyar harangok!
Zsoltárral várják őt ott fenn az angyalok.
Zokogjatok velünk, sírjátok harangok!
Üdvözüléséért könnyet hullassatok!